

Το κεφάλαιο αναιρεί κι ανατρέπει τους παλιούς συμβιβασμούς. Οι εργαζόμενοι;

Η αστική αδιαλλαξία και η κομμουνιστική απάντηση

Παναγιώτης Μαυροειδής

Οι εξελίξεις στη χώρα μας και διεθνώς, αποκτούν φρενήρη ρυθμό, ενώ κυριαρχεί η αίσθηση των κινδύνων για τα χειρότερα. Η ταξική διαπάλη, χίλιες φορές «καταργημένη», προβάλλει από παντού, παρά το γεγονός ότι συνήθως υπάρχει η εικόνα μιας μονομερούς ανελέητης επίθεσης του αστικού μπλοκ προς τον κόσμο της εργασίας. Οι ανισότητες γιγαντώνονται όχι μόνο ανάμεσα σε διαφορετικές χώρες και μπλοκ δυνάμεων, αλλά και στο εσωτερικό όλων των χωρών, ανεπτυγμένων ή αναπτυσσόμενων, «Δύσης» ή «Ανατολής».

Η **ανοιχτή βία** από μεριάς των κυρίαρχων τάξεων αντικαθιστά όλο και πιο συχνά την επιδίωξη «**συναίνεσης**». Από την επιστράτευση της εθνοφρουράς κατά των μεταναστών στις ΗΠΑ ως την καταστολή των απεργιών και τις «κρουαζιέρες» των διμοιριών των ΜΑΤ στην Ελλάδα για την προστασία της τιμής των γενοκτόνων του Ισραήλ, το μήνυμα είναι ταυτόσημο.

Η πολεμική απειλή, δίνει τη θέση της στην φρικιαστική πολεμική κανονικότητα, με την Ευρώπη να είναι κυρίως αυτή που βιάζεται να περάσει στα γρήγορα από τα ξέφτια του «κοινωνικού κράτους» **στο κράτος πολέμου**. Από τον νεοφιλελευθερισμό στον στρατιωτικό κείνσιανισμό; Ή πιο σωστά, μπαίνουμε πιο βαθιά στην εποχή του

ολοκληρωτικού, καθολικού καπιταλισμού, με παρόξυνση όλων των μεγάλων αντιθέσεων του συστήματος και όλο και πιο φανερό το αδιέξοδο όλων των απαντήσεων που δίνονται στην οικονομία, για να αναδειχθεί η **στροφή προς την πολεμική οικονομία** ως η μοναδική τελικά λύση.

Οι ανταγωνισμοί καπιταλιστικών και ιμπεριαλιστικών κέντρων, παίρνουν πρωτοφανή μορφή, όχι μόνο μεταξύ αντίπαλων, διαμορφωμένων ή υπό διαμόρφωση μπλοκ, αλλά και εντός των ίδιων των συμμαχικών μπλοκ, με χαρακτηριστική την κλιμάκωση του **εμπορικού πολέμου ΗΠΑ-ΕΕ**, παρά την προσωρινή συμφωνία για τους δασμούς.

Αν θέλουμε να δούμε ένα πολιτικό «απόσταγμα» των εξελίξεων αυτών, θα πρέπει να ξεχωρίσουμε ορισμένες πλευρές, που έχουν ξεχωριστή σημασία για την «απάντηση» της επαναστατικής, κομμουνιστικής αριστεράς.

Η πρώτη αφορά την όξυνση του **κοινωνικού ζητήματος**, δηλαδή την ανατροπή τόσο της σχέσης μισθών/κερδών μεταξύ εργασίας και κεφαλαίου, όσο και του σημερινού επιπέδου λαϊκών ελευθεριών. Κάθε κυβέρνηση -δεξιά, ακροδεξιά ή «αριστερο-προοδευτική»- κινούμενη μέσα στο πλαίσιο του συστήματος αλλά και των ενδοκαπιταλιστικών ανταγωνισμών, αργά ή γρήγορα αναζητεί δρόμο να αποκτήσει η «χώρα ως σύνολο», κάποιο «πλεονέκτημα» έναντι άλλων χωρών, ακριβώς στο πεδίο της μεγαλύτερης οικονομικής αποστέρησης των λαϊκών στρωμάτων και περιστολής ελευθεριών και του δικαιώματος οργάνωσης και αγώνα.

Η δεύτερη πλευρά σχετίζεται με την τάση για γρήγορη ανατροπή όλων των ως τώρα στατικών συσχετισμών και ισορροπιών τρόμου. Τόσο στην εσωτερική κοινωνική ταξική διαπάλη, όσο και στη διεθνή αρένα Από την θέσπιση ακόμη και 13ωρης εργασίας και την εμπορευματοποίηση ακόμη και του νερού, έως το σπάσιμο του «ταμπού» της αποφυγής πλήγματος κατά πυρηνικών εγκαταστάσεων, όπως είδαμε σε Ιράν (αλλά και Ουκρανία/Ρωσία παλιότερα), το μήνυμα είναι ότι ρευστοποιούνται και μπαίνουν σε αχρηστία προσωρινοί - έστω και ετεροβαρείς- συμβιβασμοί. Αυτοί δίνουν τη θέση τους στην επιδίωξη απόλυτης κυριαρχίας μιας πλευράς, με τη συντριβή της άλλης.

Η άνοδος της ακροδεξιάς (και της ακροδεξιάς ατζέντας) στην Ελλάδα, στην Ευρώπη και σε όλο σχεδόν τον κόσμο, συμπυκνώνει την ακραία επιθετικότητα της σύγχρονης αστικής πολιτικής. Η ακροδεξιά συνδυάζει πολύ συνεκτικά στον λόγο και την πράξη της τα στοιχεία της επιθετικότητας (οι μετανάστες είναι μόνο ένα πεδίο), της ιδεολογικής επανασυγκρότησης αλλά και της συμπερίληψης αυτών σε ένα διακριτό πολιτισμικό πλαίσιο

σε όλα τα πεδία, που αντιστοιχούν στις «αξίες» του **απόλυτου καπιταλισμού** και **κοινωνικού δαρβινισμού**.

Αν έτσι έχουν τα πράγματα, η απάντηση του εργατικού κινήματος και της επαναστατικής αριστεράς δεν μπορεί παρά να συγκροτείται πριν από όλα με όρους συνολικής πολιτικής απάντησης.

Η «τρέχουσα πολιτική απάντηση» πρέπει να ορίζεται, να καθοδηγείται και να εμπνέεται από τη γενικότερη κομμουνιστική στρατηγική στόχευση και να εκφράζεται με συγκέντρωση δυνάμεων

Η «τρέχουσα πολιτική απάντηση», η επαναστατική τακτική συγκέντρωσης δυνάμεων, πρέπει να ορίζεται, να καθοδηγείται και να εμπνέεται από τη γενικότερη στρατηγική στόχευση. Μια επεξεργασμένη κομμουνιστική στρατηγική, για το πώς θα ζήσει αλλιώς η σύγχρονη εργατική τάξη και η ανθρωπότητα με βιώσιμους περιβαλλοντικά όρους και με ειρηνική συμβίωση των λαών, είναι αυτή που θα φωτίσει και τους δρόμους της τακτικής.

Σε ένα δεύτερο επίπεδο, η συνολική πολιτική απάντηση και αναβάθμιση της στρατηγικής, δεν προϋποθέτει μόνο «θέσεις», «αναλύσεις» και «πρόγραμμα για όλα», αλλά και συγκέντρωση δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς, οργανωτικά, πολιτικά, θεωρητικά.

Η συγκέντρωση αυτή συνιστά μια πρόταση ενότητας και συγκρότησης αντικαπιταλιστικού πολιτικού μετώπου, αγωνιστών, ρευμάτων και πολιτικών οργανώσεων, ακόμη και αν υπάρχουν διαφορές σε πολλά θέματα. Φυσικά, ταυτόχρονα, η πρόταση αυτή θέτει αντικειμενικά ζήτημα οριοθέτησης με άλλα ρεύματα και πολιτικές απαντήσεις. Δεν πρόκειται για οργανωτική περιχαράκωση, αλλά πολιτική θέση απόρριψης της συνεργασίας με πολιτικά ρεύματα τα οποία κινούνται στα όρια της αστικής πολιτικής ή φτάνουν ως τα μισά του δρόμου.

Τι έχουν να προσφέρουν σήμερα πολιτικά ρεύματα προερχόμενα από τη διάλυση του **ΣΥΡΙΖΑ (πχ. ΝΕΑΡ)** τα οποία ανακυκλώνουν την πολιτική του χωρίς ουσιώδη συμπεράσματα για την υπηρεσία που τελικά αυτή προσέφερε στη στερέωση της αστικής και ευρωενωσιακής πολιτικής ή αναζητούν αδύνατους ευρωκεϊνσιανισμούς όπως το **ΜΕΡΑ25/ΛΑΕ**;

Ή μήπως δίνει απάντηση στη σημερινή αστική επίθεση **το ΚΚΕ** το οποίο σε κάθε στιγμή

όξυνσης της ταξικής διαπάλης, επιλέγει συμβολικά και κυρίως ουσιαστικά στάση υποταγής, διατηρώντας έτσι απλά ένα ρόλο «αριστερού αναχώματος» έναντι τάσεων ριζοσπαστικοποίησης και σύγκρουσης που αναπτύσσονται;

Η φετινή χρονιά ήταν και χρονιά ίδρυσης της Κομμουνιστικής Απελευθέρωσης, με στόχο να υπηρετήσουμε με νέο και αναβαθμισμένο τρόπο την ανάγκη αποφασιστικής συγκέντρωσης δυνάμεων επαναστατικής κομμουνιστικής αναφοράς και μαχόμενου αντικαπιταλιστικού προσανατολισμού. Θέλουμε μια ισχυρή κομμουνιστική οργάνωση, όχι ως υποσύνολο ή «φράξια» του αντικαπιταλιστικού μετώπου, αλλά που θα δρα και η ίδια με πολιτική αυτοτέλεια, συμβάλλοντας έτσι στην προβολή της κομμουνιστικής στρατηγικής, αλλά και στην ανάπτυξη του μετώπου.

Στοχεύουμε σε ισχυρότερο και με αναβαθμισμένη πολιτική επιρροή σε όλα τα πεδία της ταξικής πάλης αντικαπιταλιστικό πολιτικό μέτωπο, που θα υπερβαίνει σε ανώτερο επίπεδο τις σημερινές κατακτήσεις, αλλά και αδυναμίες και προβλήματα της ANΤΑΡΣΥΑ, εν όψει και της επερχόμενης Συνδιάσκεψής της.

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Πριν στο φύλλο του Αυγούστου